

[Aksel Larsen.]

Kristensen. Jeg kan da sige mig selv, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, hvis økonomiske og sociale anskuelser vi kender tilfulde, vil få en meget stor indflydelse på regeringens kommende økonomiske politik ved nu at gå ind som den vel stærkeste støttfaktor i dette kriseforlig, og til en vis grad bliver vel regeringen det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens fange. Det er noget, som nok må kunne få dem til at blive betænkelige, der erindrer sig, hvor hemningsløst socialdemokratiet hidtil i sin agitation har kaldt det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen for Thorkil Livrem.

Når disse lovforslag kommer til tredie behandling, vil vi naturligvis stemme imod dem. Vi vil ikke være med til at fordyre levevilkårene for den jævne befolkning her i landet, og vi vil slet ikke være med til det af den grund, at vi ikke anser det for at være nogen udvej af valutakrisen. Valutakrisen er ikke fremkaldt af befolkningen ved stort forbrug i forhold til nationalproduktet. Valutakrisens årsag kan kun søges i det for Danmark ugunstige bytteforhold ved handel med udlandet samt i de store og uproduktive militæruddgifter. Følgelig er det ganske urimeligt at pålægge befolkningen forbrugsindskrænkninger gennem nye indirekte skatter på almindelige livsforbrødsnødheder og ved andre varefordyrende foranstaltninger. De af regeringen foreslåede og nu af et folketingsflertal støttede foranstaltninger er dobbelt uretfærdige, eftersom de kun rammer den del af befolkningen, der har små og mellemstore indtægter. Uretfærdigheden overfor arbejdere og tjenestemænd bliver endnu større, når man ved hjælp af de tvivlsomme såkaldte sparebeviser vil sætte den overenskomstmæssige pristalsregulering af lønningerne delvis ud af kraft.

Det, der tiltrænges, er gennemførelse af handelspolitiske foranstaltninger, som kan tjene til at afbøde virkningerne af visse landes priskrig i samhandelen med Danmark og derved ændre bytteforholdet i Danmarks favør samt til at åbne og sikre nye markeder for dansk industri- og landbrugseksport. Når sådanne foranstaltninger træffes, og når de uproduktive militæruddgifter sættes betydeligt ned, vil valutakrisen kunne overvindes; der vil kunne sikres fuld beskæf-

tigelse, og befolkningens levefod vil kunne forbedres gennem udbygning af den sociale lovgivning. Dette er kommunisternes økonomiske politik. Vi vil arbejde for at vinde frem ad denne vej.

Viggo Starcke: Disse lovforslag er en stram medicin! Sådant siger den ærede ordfører for regeringspartiet. Jeg vil give ham ret i, at den er stram, men den er ikke nogen medicin. Denne bukset af lovforslag vil mere skabe krise end afskaffe krisen. Den standser ikke udpumpningen af falsk købekraft, den løser ikke problemet med de billige byggelån, den sætter ingen grænse for finansministerens overtræk i nationalbanken. Hele problemet om, hvad der er årsagen til kriserne, rører denne lovebuket overhovedet ikke ved. Derfor tror jeg, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) lever i en illusion, hvis han tror, at befolkningen stort set vil vise forståelse for disse lovforslag. Jeg har ikke truffet et eneste menneske, der har vist forståelse for eller været tilfreds med disse lovforslag, det skulle da lige være det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen.

Det, der foreslås her, er en videreførelse af en politik, hvorved man socialiserer over skatterne efter først at have skabt de kriser, som man suggererer befolkningen til at tro gør skatterne nødvendige. Det er et specielt dansk fænomen, og jeg er for så vidt glad over, at venstre og de konservative denne gang ikke er gået direkte med ind i denne skattepolitik, selvom jeg endnu ikke fra deres side har set noget virkeligt forslag til en løsning af de vanskeligheder, som de selv siger eksisterer. Når den danske befolkning har en rekordproduktion, altså skaber reel rigdom, må man sige, at befolkningen har løst sin del af opgaven, og de vanskeligheder, der derefter består, har politikerne ansvaret for at løse. Politikerne har ikke løst deres del af opgaven, og derfor er det en mærkelig omvendt problemstilling, når man i motiveringen for alle disse lovforslag ser politikerne ligesom anklage befolkningen for at have gjort noget forkert. Befolkningen har løst sin del af opgaven, og befolkningen hungre ikke efter nye skatter og vil ingenlunde vise forståelse overfor dette her.

Det har vakt en del opmærksomhed, at